

Arrest

nr. 68 956 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 juni 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 24 augustus 2005 een visumaanvraag kort verblijf (type C) in bij de Belgische ambassade te Islamabad wegens een familiebezoek.

1.2. Bij beslissing van 29 september 2005 werd het visum aan verzoekster geweigerd.

1.3. Verzoekster diende op 7 april 2006 een visumaanvraag kort verblijf (type C) in bij de Belgische ambassade te Islamabad te Pakistan.

1.4. Bij beslissing van 20 april 2006 werd het visum aan verzoekster geweigerd.

1.5. Op 29 september 2010 kwam verzoekster in België aan, in het bezit van een visum type C, afgeleverd te New York, op 15 september 2010.

1.6. Op 14 oktober 2010 bood verzoekster zich aan bij het gemeentebestuur te Gent om zich te laten inschrijven (bijlage 15).

1.7. Op 8 februari 2011 deed verzoekster een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als bloedverwant in opgaande lijn, in functie van haar Belgische zoon.

1.8. Zij werd verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 8 mei 2011 de volgende documenten voor te leggen: Attest van onvermogen, bewijs van storting in het verleden, bewijzen van inkomsten van de zoon, attest niet ten laste van het OCMW en ziektekosten verzoekster.

1.9. Op 25 februari 2011 maakte zij een attest van onvermogen, bewijs inkomsten van de zoon, bewijs niet ten laste van het OCMW, ziektekostenverzekering en bewijs van storting in het verleden over.

1.10. Op 17 juni 2011 werd verzoekster nogmaals in kennis gebracht van de documenten die zij diende voor te leggen voor 7 juni 2011, zijnde:

- Bewijzen van inkomsten van de gevestigde. De voorgelegde fiches vermelden geen nettobedragen. Aangezien betrokkene een bedrijfsleider is kunnen de inkomsten bewezen worden aan de hand van het meest recente aanslagbiljet van de belastingen
- Bewijs onvermogen van verzoekster: het voorgelegde document is een verklaring op eer van 3 december 2009. Dit is oud. Bovendien mag het niet om een verklaring op eer gaan.
- Bewijs dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW. Het voorgelegde document dateert van 5 oktober 2010. Ondertussen kan de situatie gewijzigd zijn.

1.11. Op 5 mei 2011 maakte verzoekster een bewijs van onvermogen over, verklaring van het OCMW, een aanslagbiljet van de zoon van het inkomstenjaar 2009.

1.12. Verzoekster kreeg op 20 juni 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

*“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 08/02/2011 door (B.R.) geboren te Sialkot, op 01.01.1944 van Pakistaanse nationaliteit, geweigerd.
Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*

Reden van de beslissing.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

0 Uit de voorgelegde inkomsten blijkt dat de te vervoegen persoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te nemen: de voorgelegde inkomsten van de te vervoegen persoon zijn onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van betrokkene te verzekeren, die een levensstandaard garandeert rekening houdend met het geldend Belgische integratie-inkomen. Er werd nog een andere taxfiche voorgelegd, maar deze is van de broer van de te vervoegen persoon en kan dus niet dienen als bewijs ter staving van de aanvraag aangezien betrokkene komt in functie van de referentiepersoon en niet de broer van de referentiepersoon.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald verzoekers rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht, alsook een manifeste beoordelingsfout.

2.1.2. Verzoekster licht haar eerste middel als volgt toe:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing’. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissingen evenwel niet afdoende is.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, gebaseerd op het feit dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is. Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder. Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent. Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord. Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat ook de referentiepersoon gekend is en gehoord kan worden. Dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens deze persoon te horen hieromtrent.

Dat bovendien verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten van verzoekers zoon. Dat immers de Belgische referentiepersoon, verzoekers zoon, samenwoont met zijn broer, verzoekers tweede zoon, te (...). Dat beide zonen, bij wie verzoeker inwoont, over inkomsten beschikken (en deze beide inkomsten dan ook als staving van verzoekers aanvraag hebben neergelegd). Dat verweerder bij een eenvoudig nazicht van het bevolkings-en vreemdelingenregister de samenwoning van verzoekers zonen overigens eenvoudig had kunnen vaststellen. Dat derhalve met de volledige inkomsten van dit gezin dient rekening te worden gehouden, zodat deze wel degelijk voldoende zijn (cf. aanslagbiljetten personenbelasting en aanvullende belastingen aanslagjaar 2010 van (A.Q.) en (A.N.)) om de effectieve tenlasteneming van verzoeker in België te verzekeren en “die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen. Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder. Dat verzoeker dienaangaande verwijst naar het arrest dd. 15 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 63108, waarin uitdrukkelijk werd geoordeeld dat met de inkomsten van het hele gezin dient te worden rekening gehouden bij de beoordeling een “aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie”.

Dat voorts verweerder in de bestreden beslissingen stelt dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond in het verleden financiële steun te hebben ontvangen van de referentiepersoon. Volgens verweerder kan met de financiële steun van de broer van de referentiepersoon geen rekening worden gehouden. Dat verweerder evenwel opnieuw nalaat op een afdoende manier te motiveren waarom een andere zoon van verzoeker niet mede kon/mag hebben ingestaan voor het onderhoud in het verleden van zijn ouder(s). Dat door verweerder geenszins een wettelijke of reglementaire bepaling aanhaalt waarop hij zich steunt om te stellen dat de ascendent, wanneer deze zich wil beroepen op het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, enkel ten laste mag zijn van de referentiepersoon. Dat supra reeds werd gesteld dat de referentiepersoon en zijn broer, die eveneens instond voor de financiële steun aan zijn vader in Pakistan, samenwonen te (...). Dat derhalve, gelet op de samenwoning van de referentiepersoon en zijn broer, verweerder gehouden was eveneens met de financiële steun van de broer van de referentiepersoon (én zoon van verzoeker) rekening te houden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag. Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout”.

2.1.3. Verzoekster verwijt het bestuur niet gehoord te zijn geweest alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Zij meent dat er geen rekening gehouden werd met de volledige inkomsten van haar zoon aangezien die samenwoont met zijn broer en ook met zijn inkomsten rekening gehouden diende te worden. Verzoekster verwijst naar arrest met nr. 63.108 van 15 juni 2011 van deze Raad.

2.1.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat de inkomsten van de Belgische onderdaan, de opgegeven referentiepersoon, onvoldoende zijn om een bijkomende persoon ten laste te nemen.

2.1.5. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.vSt 26, nr. 105.103 van 26 maart 2002). Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.1.6. Het bestuur motiveert in de bestreden beslissing als volgt:

"Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

0 Uit de voorgelegde inkomsten blijkt dat de te vervoegen persoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te nemen: de voorgelegde inkomsten van de te vervoegen persoon zijn onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van betrokkene te verzekeren, die een levensstandaard garandeert rekening houdend met het geldend Belgische integratie-inkomen. Er werd nog een andere taxfiche voorgelegd, maar deze is van de broer van de te vervoegen persoon en kan dus niet dienen als bewijs ter staving van de aanvraag aangezien betrokkene komt in functie van de referentiepersoon en niet de broer van de referentiepersoon.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd".

2.1.7. Verzoekster heeft op 8 februari 2011 de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn aangevraagd. Verzoekster beriep zich bijgevolg op artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt."

2.1.8. Verzoekster diende derhalve te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het determinerend motief van de bestreden beslissing is dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende financiële middelen beschikt om verzoekster effectief ten laste te nemen.

2.1.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 25 februari 2011 de volgende documenten overmaakte : attest van onvermogen, afschrift jaarrekening van de zoon, bewijs niet ten laste van het OCMW, ziektekostenverzekering en bewijs van stortingen in het verleden. Vervolgens werd verzoekster

op 17 juni 2011 nogmaals in kennis gebracht van de documenten die zij diende voor te leggen. Op 5 mei 2011 maakte verzoekster een bewijs van onvermogen over, verklaring van het OCMW, een aanslagbiljet van de zoon van het inkomstenjaar 2009.

2.1.10. Verzoekster betwist niet dat haar zoon, A.N., de referentiepersoon, over onvoldoende inkomsten beschikt, doch zij is van mening dat het bestuur ook rekening diende te houden met de inkomsten van de broer van de referentiepersoon. De broers wonen samen.

2.1.11. De Raad is van oordeel dat verzoekster niet kan gevolgd worden in voorgaande bewering en verwijst hierbij naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip "*ten laste*" (R.v.St. nr. 155.649 van 1 maart 2006) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia en alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "*te hunnen laste komen*" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschaps-onderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43).

2.1.12. Ook artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet is hieromtrent duidelijk waar het stelt "*die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen*".

2.1.13. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat het bestuur in het kader van een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ascendent, waarbij artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste geweest is van deze burger van de Unie en dat deze referentiepersoon daadwerkelijk over voldoende inkomsten beschikt om de tenlasteneming te dragen.

2.1.14. Verzoeksters referentiepersoon is immers A.N., in functie van diegene waarin verzoekster haar aanvraag deed. Niet diens broer.

2.1.15. De keuze van een referentiepersoon komt enkel aan de aanvrager toe.

2.1.16. Waar verzoekster verwijst naar arrest met nummer 63.108 van 15 juni 2011 van de Raad, wordt opgemerkt dat de verwijzing niet opgaat. In voormeld arrest betreft het immers een echtpaar. In casu betreft het de referentiepersoon A.N. en diens broer A.Q. Gelet op de huwelijksband zijn echtelieden elkaar bij wet wederzijdse hulp verplicht. Deze hulp is dan ook juridisch afdwingbaar. Hetzelfde kan niet gesteld worden van twee broers. Voorts laat verzoekster na uit een te zetten op welke wijze dit arrest verder ook van toepassing zou zijn op zijn situatie.

2.1.17. De rechten van verdediging, waar verzoekster in haar betoog op doelt, zijn in administratief-rechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (R.v.St. nr. 124.957 van 3 november 2003). In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (R.v.St. nr. 95 805 van 23 mei 2001, R.v.St. nr. 167 887 van 15 februari 2007). Bestuurshandelingen die evenwel een weigering inhouden om een door een verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (R.v.St. nr. 167 887 van 15 februari 2007, I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoekster. Te dezen kan verzoekster niet op een dienstige wijze de schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (R.v.St. nr. 196. 233 van 21 september 2009).

2.1.18. In de mate dat verzoekster de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, is de Raad van oordeel dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd. Te meer wanneer het bestuur aan verzoekster tot tweemaal toe vraagt bepaalde documenten bij te brengen. Hierbij preciseerde het bestuur steeds welke documenten precies dienden bijgebracht te worden en binnen welke termijn dit diende te gebeuren. Bovendien had verzoekster steeds zelf de gelegenheid het bestuur op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen of aanvullingen betreffende haar aanvraag. Wanneer het bestuur dan evenwel, overigens terecht, beslist dat verzoekster niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden, dat de documenten met andere woorden *'inhoudelijk'* niet voldoen, maakt dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel al evenmin aannemelijk.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede en laatste middel werpt verzoeker de schending op van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950);

2.2.2. Verzoekster licht haar middel als volgt toe: *"Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker het land dient te verlaten en van zijn beide kinderen in België, wordt gescheiden. Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.*

Art. 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel 3. Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken. Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 20 juni 2011 (bijlage 20), genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft (opnieuw) opgebouwd en waar zijn naaste familieleden wonen (een familieleven welke hij onmogelijk nog in zijn land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen".

2.2.3. Verzoekster stelt samenvattend dat de beslissing haar recht op het gezinsleven schendt. In casu refereert de verzoeker naar de band die zij heeft met haar zoon, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een familie- of gezinsleven.

2.2.4. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *"ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux"* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten

zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

2.2.5. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

2.2.6. De Raad wijst in dit kader vast op het feit dat verzoekster naar België is gekomen met een visum kort verblijf, afgeleverd te New York en zodoende wist zij dat zij zou moeten terugkeren naar haar land van oorsprong na het verstrijken van de geldigheidsduur van dit visum. Daarenboven wijst niets erop dat verzoekster effectief een gezinsleven vormt met haar zoon, gezien haar recente aankomst in België, zijnde op 29 september 2010. Haar verblijf alhier is dus kort. Er zijn daarenboven geen indicaties voorhanden die erop wijzen dat het familieleven dat verzoekster hier zou hebben, niet zou kunnen georganiseerd worden in haar land van herkomst. Het loutere feit dat op het Belgische grondgebied familieleden van verzoekster wonen, betekent niet, zonder meer, dat haar verwijdering van het grondgebied een schending zou uitmaken van haar vermeend familieleven.

2.2.7. Zodoende maakt verzoekster het niet aannemelijk dat er sprake is van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er bestaat dan ook geen positieve verplichting voor het bestuur om haar een verblijf op het grondgebied toe te staan, gelet op artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt door verzoekster niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC